FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GEORGIOS COSMAS

fremsat den 17. oktober 1995 *

1. Under denne sag, der er anlagt i henhold til EF-traktatens artikel 169, har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser til i den nationale retsorden at gennemføre Rådets direktiv 92/33/EØF af 28. april 1992 om afsætning af plantemateriale og formeringsmateriale af grøntsagsplanter bortset fra frø [1], og Rådets direktiv 92/34/EØF af 28. april 1992 om afsætning af frugtplanteformeringsmateriale og frugtplanter bestemt til frugtproduktion [2] (herefter »direktiverne«).

2. Artikel 25, stk. 1, i direktiv 92/33 lyder:

»1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1992. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.«

Artikel 26, stk. 1, i direktiv 92/34 lyder:

»1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1992. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.«

3. Efter udløbet af de ovennævnte frister sendte Kommissionen den 12. marts 1993 en

* Originalsprog: græsk.

1 — EFT L 157, s. 1.

2 — EFT L 157, s. 10.

åbningsskrivelse til Den Italienske Republik, hvori den henledte opmærksomheden på, at den indtil dette tidspunkt ikke havde modtaget underretning om foranstaltninger til gennemførelse af direktiverne i den nationale retsorden eller andre oplysninger om dette spørgsmål og opfordrede Den Italienske Republik til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder fra modtagelsen af skrivelsen.

4. Den 1. juni 1994 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede Den Italienske Republik til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktiverne inden to måneder efter meddelelsen af udtalelsen.

5. Ved skrivelse af 20. september 1994 fra Den Italienske Republiks Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union oplyste de italienske myndigheder Kommissionen om, at proceduren til gennemførelse af de to direktiver var påbegyndt.

6. Den 4. april 1995 anlagde Kommissionen nærværende sag ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor.

7. Den Italienske Republik har i svarskriftet ikke bestridt, at den ikke har sat de foranstaltninger i kraft, som er nødvendige for at gennemføre direktiverne i den nationale retsorden. Den har alene anført, at gennemførelsen af direktiverne i henhold til artikel 4 i lov nr. 146/94 (lov for 1993 om Det Europæiske Fællesskab) skulle finde sted i form af en bekendtgørelse, og at en bekendtgørelse vedrørende anvendelsen af de to direktiver er under udarbejdelse i Ministeriet for Landbrug, Ernæring og Skovbrug, der har forelagt Consiglio di Stato (Statsrådet) udkastet hertil til udtalelse. Tilpasningen af den italienske retsorden til fællesskabsrettens krav er således umiddelbart forestående. Så snart bekendtgørelsen er blevet offentliggjort i *Gazetta Ufficiale della Repubblica italiana* (lovtidende) vil Kommissionen derfor blive behørigt underrettet med henblik på at hæve nærværende søgsmål.

8. Ifølge Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, praksis eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister i henhold til EF-traktaten og fællesskabsdirektiverne ikke er overholdt [3].

9. Det fremgår af ovenstående, at Den Italienske Republik ved ikke at have gennemført direktiverne i den interne retsorden har begået det af Kommissionen påståede traktatbrud.

3 — Jf. dom af 6.4.1995, sag C-147/94, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 1015, præmis 5, og af 6.7.1995, sag C-259/94, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1947, præmis 5.

10. I stævningen anføres yderligere et traktatbrud, der består i, at bestemmelserne til gennemførelse af direktiverne ikke er blevet meddelt til Kommissionen. Selv om Kommissionen ved fortolkning af stævningen kan anses for også at have nedlagt påstand om, at dette traktatbrud fastslås, er det ufornødent at undersøge dette forhold, da Den Italienske Republik under alle omstændigheder ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger inden for de fastsatte frister [4].

Forslag til afgørelse

11. Herefter foreslår jeg, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til hhv. artikel 25, stk. 1, og artikel 26, stk. 1, i direktiverne samt i henhold til EF-traktaten, idet den ikke rettidigt har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for i den nationale retsorden at gennemføre Rådets direktiv 92/33/EØF af 28. april 1992 om afsætning af plantemateriale og formeringsmateriale af grøntsagsplanter bortset fra frø og Rådets direktiv 92/34/EØF af 28. april 1992 om afsætning af frugtplanteformeringsmateriale og frugtplanter bestemt til frugtproduktion.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

4 — Se f.eks. dom af 18.5.1994, sag C-303/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 1901, præmis 6, og af 23.3.1995, sag C-365/93, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 499, præmis 12, samt ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 7.